

Chương Ba Mươi Hai

L

ập tức, Công Tôn Thiên Long khoát tay ra hiệu, quần hào liền tản ra, bao vây đối phương vào giữa.

Kim Đại Quang bỗng cười to nói:

- Mong là họ đến đây kịp lúc, trước giờ tý đêm nay vào trong Tuyệt Hồn Cốc, chúng ta khỏi tốn công sức.

Lúc này, Tử Quả Mễ Nham bỗng vụt hỏi:

- Lão Thần Tiên, hành động phen này phải chăng đã có hẹn trước với các đại môn phái?

Công Tôn Thiên Long cười to:

- Trước khi đến đây lão phu đã phái đệ tử Nga My Sơn, Thiếu Lâm Tự hẹn họ tức tốc tới đây, có lẽ chừng một hoặc hai ngày nữa họ sẽ có mặt tại đây.

Ngưng chốc lát, Công Tôn Thiên Long lại mỉm cười nói:

- Hiện cách giờ tý còn lâu, chúng ta nên nhân lúc này nghỉ dưỡng thần là hơn.

Dứt lời, liền dẫn trước xếp bằng ngồi xuống, vận công điều tức.

Quế Nguyệt Hoa quét mắt nhìn quần hào vây quanh, cũng theo sau ngồi xuống.

Từ khi hiện thân đến giờ, bà ta không hề nói một lời, vẻ mặt trở lạnh, như trên cõi đời này chẳng có gì đáng vui cười cả.

Kim Đại Quang bỗng quay sang Quế Nguyệt Hoa cười nói:

- Biểu muội hãy nhìn kia...

Quế Nguyệt Hoa ngẩng lên hỏi:

- Gì vậy?

Kim Đại Quang cười:

- Xem hai người kia ngồi sóng vai nhau, thủ thủ tâm tình, như hết sức vui sướng.

Quế Nguyệt Hoa thản nhiên ơ hờ:

- Có gì mà xem, chúng ta hãy ngồi xuống điều tức là hơn. Nếu xảy ra xung đột, nhất định là hết sức kịch liệt.

Kim Đại Quang mỉm cười:

- Biểu muội khỏi lo, chúng ta đã nắm chắc phần thắng, đâu cần phải động thủ giao đấu.

Hai người tuy nói không to, nhưng quần hào đều đang tĩnh tọa điều tức, trong rừng hoa im lìm không một tiếng động, nên mọi người đều nghe rất rõ ràng.

Công Tôn Thiên Long hé mở mắt nhìn hai người, đoạn lại nhắm nghiền mắt.

Kim Đại Quang chau mày nói:

- Khi họ lên đến Chiêu Hồn Đài, chắc chắn thấy đều táng mạng, vị Ngô Sương đệ anh tuấn của biểu muội cũng sẽ khó thoát chết, chẳng lẽ biểu muội lại tọa thị bàng quan hay sao?

Quế Nguyệt Hoa lừ mắt:

- Y chết thì can gì đến Quế Nguyệt Hoa này?

Kim Đại Quang cười:

- Nghe nói vị Ngô Sương đệ kia tốt với biểu muội lắm kia mà!

Quế Nguyệt Hoa tái mặt:

- -Nghe ai nói?

Kim Đại Quang thản nhiên cười:

- Viên Đại Du!

Quế Nguyệt Hoa vênh mặt:

- Vớ vẩn!

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng huýt dài như rồng hú từ xa vạch không truyền đến, phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

Công Tôn Thiên Long liền đứng lên nói:

- Đến rồi!

Tử Quải Mễ Nham trở mắt hỏi:

- Chưởng môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang phải không?

- Có lẽ chính họ!

Công Tôn Thiên Long quay nhìn về hướng đến, chỉ thấy mười bóng người đang phóng đến như bay, luồn lách trong rừng hoa, thoáng chốc đã đến nơi.

Dẫn đầu là một vị hòa thượng râu bạc dài phủ ngực, người khoác áo cà sa đỏ, mày ngài mắt phụng, mặt vuông tai cả, tướng mạo rất uy vũ, chính là Nhân Quả đại sư, chủ trương môn nhân phái Thiếu Lâm.

Công Tôn Thiên Long vội tiến tới, vòng tay lễ cười nói:

- Không biết đại sư giá lâm, lão ô đã không viễn nghênh!

Nhân Quả đại sư vội chấp tay đáp lễ, cười nói:

- Không dám! không dám! Lão nạp bối phải đôn đốc đệ tử thao luyện La Hán Trạng nên chẳng thể đến sớm hơn, để khiến Lão Thần Tiên với chư vị đã phải chờ lâu...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Lão nạp tuy đến muộn đến bước, nhưng đã mời được bốn vị cao thủ phái Nga My và Hoa Sơn đến đây, cũng bù lại được tội đến muộn của lão nạp.

Công Tôn Thiên Long đưa mắt nhìn, chỉ thấy sau lưng Nhân Quả đại sư có bốn người đứng sòng vai nhau, thấy đều mặt đạo bào và lưng giắt trường kiếm, tuổi tác đều ngoài ngũ tuần, người nào cũng tinh thần sung mãn, mắt rực thần quang, thoáng nhìn cũng biết là cao thủ nội gia.

Nhân Quả đại sư nghiêng người lùi sau một bước, trở hai đạo nhân bên trái cười nói:

- Hai vị này là Chiêu Nhân và Chiêu Hòa, hai vị đạo huynh phái Nga My.

Công Tôn Thiên Long vòng tay thi lễ:

- Lão phu từng nghe đại danh hai vị đạo huynh từ lâu, hôm nay được gặp thật là vinh hạnh.

Chiêu Nhân một tay dựng đứng, trước ngực đáp lễ:

- Chủ trương môn sư huynh tể phái đang bế quan chưa mãn hạn, chưa thể đích thân đến đây, nên đã phái huynh đệ bản đạo đến đây ứng mệnh, Lão Thần Tiên có gì xin cứ sai bảo.

Công Tôn Thiên Long mỉm cười khiêm tốn:

- Lão phu có tài đức gì mà dám nhận lòng ưu ái của hai vị đạo huynh như vậy!

- Nhân Quả đại sư cười tiếp lời:

- Trong võ lâm đương kim ai mà không biết Lão Thần Tiên đức cao vọng trọng, võ công cao thâm khôn lường, Lão Thần Tiên không nên khiêm tốn là hơn.

Đoạn quay người, lại trở hai đạo nhân bên phải nói:

- Hai vị này là Thiên Lập và Thiên Tường, hai vị đạo huynh phái Hoa Sơn!

Công Tôn Thiên Long chưa kịp lên tiếng, Thiên Lập đã nói:

- Chưởng môn nhân tề phái vì theo lời mời của vị đạo hữu Thiên Sơn, đi tìm thuốc chưa trở về, huynh đệ bần đạo sau khi nhận được hàm thị của Lão Thần Tiên, liền thu xếp lên đường ngay ngày hôm ấy, đến đây ứng ước.

Nhân Quả đại sư vẻ nghiêm nghị tiếp lời:

- Lão Thần Tiên bất tất khiêm tốn, hiện nay quần hào hội tụ, cần phải có người chủ trì đại cục, ban phát hiệu lệnh, chỉ Lão Thần Tiên mới đủ tư cách đảm nhiệm. Lão nạp với Chiêu Nhân, Chiêu Hòa, Thiên Lập và Thiên Tường bốn vị đạo huynh đều là bạn thân lâu năm, có thể thay mặt họ mời Lão Thần Tiên chủ trì đại cục, mọi người sẵn sàng nghe lời sai bảo.

Công Tôn Thiên Long thấy tình hình trước mắt rất hung hiểm, không nên khách sáo, bèn nói:

- Được chư vị ưu ái, lão phu đành tuân mệnh vậy!

Nhân Quả đại sư khoát tay, ba mươi sáu vị hòa thượng lưng giắt binh khí đứng ngoài xa hơn trượng liền tức vội vã chạy đến, cùng chấp tay thi lễ.

Công Tôn Thiên Long đưa mắt nhìn, chỉ thấy ba mươi sáu vị hòa thượng tuổi đều từ ba đến bốn mươi, người nào trên lưng cũng giắt chéo hai thanh trường kiếm.

Nhân Quả đại sư đưa tay chỉ ba mươi sáu hòa thượng cười nói:

- Ba mươi sáu người này đều là đệ tử võ công xuất sắc nhất của bốn phái, rất điều luyện La Hán Trận, Lão Thần Tiên khi cần xin cứ chỉ phái.

Công Tôn Thiên Long cười:

- Đại sư tính toán chu đáo, lão phu vô vàn cảm kích!

Nhân Quả đại sư mỉm cười:

- Chúng ta đều cùng chung kẻ địch, còn gì phân biệt nữa!

Đoạn quay sang Huê Hạ Song Tuyết và Võ Lâm Nhị Kỳ chấp tay thi lễ nói:

- Hôm nay được gặp nhiều cao nhân thế này, lão nạp thật hết sức vinh hạnh!

Thích Dương ha hả cười to:

- Lão hòa thượng cũng đến đây ứng kiếp, nếu phen này mà chúng ta thoát khỏi đại nạn, Thích mỗ nhất định sẽ quy ẩn sơn lâm, an hưởng tuổi già, không bao giờ bước chân vào chốn giang hồ nữa.

Nhân Quả đại sư cười tiếp lời:

- Thiếu Lâm có mấy nơi phong cảnh rất đẹp, nếu Thích thí chủ không chê, rất vui lòng đón thí chủ đến an cư tĩnh tu.

Hoàng Diện Di Đà Ngự Chiêu cười:

- Việc ấy sau này hãy tính, hiện hãy lo bàn tính kế hoạch ứng phó cường địch là hơn!

Nhân Quả đại sư đưa mắt nhìn Quế Nguyệt Hoa, Kim Đại Quang và Nam Cung đang ngồi tĩnh tọa trong rừng hoa, quay sang Công Tôn Thiên Long khẽ hỏi:

- Lão Thần Tiên, mấy người kia là ai vậy?

Công Tôn Thiên Long cười:

- Họ đều là đệ tử của Hỏa Dương Địa Quân!

- Lão Thần Tiên chưa gặp Hỏa Dương Địa Quân ư?

- Chưa, lão quỷ ấy cố làm ra vẻ thần bí, phải đêm khuya mới chịu ra mặt hội kiến!

Nhân Quả đại sư thoáng ngẫm nghĩ, cười nói:

- Mấy người này tuy hiện giờ đang bị chúng ta vây hãm, nhưng một khi cường địch hiện thân, chúng ta sẽ tiền hậu thọ địch, theo ý lão nạp, chi bằng bắt giữ họ làm con tin trước, chẳng hay ý lão Thần Tiên thế nào?

Công Tôn Thiên Long ngẫm nghĩ một hồi lâu, không biết tính sao cho phải.

Hoàng Diện Di Đà Ngự Chiêu bỗng nói:

- Ngươi mỗ hết sức tán đồng ý kiến của Nhân Quả đại sư, mấy người này võ công chẳng kém, bắt giữ họ trước cũng có thể giảm trừ phần nào thực lực đối phương.

Ngô Sương tiếp lời:

- Đồi bên đã đối địch nhau, đâu còn đạo nghĩa gì để nói nữa. Theo ý văn bối, hãy bắt giữ mấy người này trước là làm con tin là hơn.

Quần hào đều lên tiếng phụ họa, tán đồng ý kiến bắt giữ mấy người này trước.

Nhóm Kim Đại Quang cách quần hào rất gần, sớm đã nghe rõ những lời bàn tính của đối phương.

Kim Đại Quang bỗng mở bừng mắt, quay sang Quế Nguyệt Hoa khẽ nói:

- Tình thế trước mắt chắc chắn khó kéo dài lâu, xem chừng họ đã sắp hạ thủ với chúng ta, chẳng rõ Hỏa Dương Địa Quân lão sư tổ đã...

Chưa dứt lời, bỗng nghe mấy tiếng chuông ngân dài, từ xa vọng đến.

Nam Cung bỗng phấn chấn tinh thần nói:

- Đó chẳng phải tiếng chuông cảnh thần do sư phụ phát ra là gì?

Kim Đại Quang ngược lên nhìn trời:

- Không sai, chẳng bao lâu nữa lão sư tổ sẽ đến đây!

Nam Cung bỗng lại lộ vẻ lo lắng:

- Kẻ địch trước mắt người nào cũng là cao thủ bậc nhất võ lâm, nếu sư phụ mà không đích thân đến được, phái người khác tiếp viện thì cũng vô ích.

Kim Đại Quang quét mắt nhìn quanh:

- Sư thúc hãy chuẩn bị đối địch, xem chừng họ sắp động thủ rồi đấy!

Thì ra Công Tôn Thiên Long trước sự nhất trí của mọi người, không tiện phản bác đành gật đầu nói:

- Chư vị đã đồng lòng bắt giữ mấy người này trước, lão phu xin đành tuân theo vậy!

Quần hào thấy Công Tôn Thiên Long đã chấp thuận, trái lại thấy đều lạng thình đứng yên.

Thì ra quần hào đều biết đối phương võ công chẳng kém, không nắm chắc phần thắng, không muốn tùy tiện xuất thủ, nên nhất thời không ai xuất chiến trước.

Chiêu Nhân và Chiêu Hòa thấy vậy hết sức lấy làm lạ, cùng đưa mắt nhìn nhau, đoạn chậm rãi tiến ra.

Chiêu Nhân một tay dựng đứng trước ngực, mỉm cười nói:

- Sư huynh đệ bần đạo xin được xuất thủ trước, lĩnh giáo võ công của người trong Hỏa Ma Giáo một phen!

Công Tôn Thiên Long thấy hai người huyết thái dương nhô cao, biết là công lực thâm hậu, hơn nữa ba phái Nga My, Võ Đang và Thanh Thành đều có kiếm pháp trác tuyệt, bèn cười nói:

- Hai vị đạo huynh đường xá xa xôi đến đây, chưa được nghỉ ngơi giờ khắc nào, sao thể xuất thủ ngay, hãy để lão phu chọn phái đệ tử xuất thủ là hơn.

Chiêu Nhân đạo nhân cười:

- Sư huynh đệ bần đạo từ xa đến đây, chưa lập được tác công lao nào, trận đầu tiên này chư vị hãy nhường cho huynh đệ bần đạo đi thôi!

Công Tôn Thiên Long khẽ nói:

- Người trong Hỏa Ma Giáo võ công rất phức tạp kỳ dị, hai vị đạo huynh chớ nên khinh địch.

Chiêu Nhân đạo nhân trở tay rút thanh trường kiếm trên lưng xuống, giọng cảm kích nói:

- Đa tạ Lão Thần Tiên đã chỉ điểm cho!

Đoạn sải bước đi thẳng về phía Kim Đại Quang.

Chiêu Hòa thấy sư huynh đã tuốt kiếm tiến lên, liền tung mình đuổi theo, tay phải đưa lên rút lấy thanh trường kiếm trên lưng, đứng sóng vai với Chiêu Nhân.

Kim Đại Quang lướt mắt nhìn Chiêu Nhân và Chiêu Hòa, đoạn lại nhắm nghiền mắt, thần thái bình thản như không hề trông thấy.

Chiêu Nhân đưa mắt nhìn ngọn Lưỡng Thiên Xích trong lòng Kim Đại Quang, thoáng kinh ngạc thầm nhủ:

- Cây thước màu đen sao lại phát sáng được nhỉ?

Lòng hết sức thắc mắc, cất tiếng nói:

- Chiêu Nhân và Chiêu Hòa thuộc phái Nga My xin được lĩnh giáo võ công các hạ!

Kim Đại Quang hé mở mắt, chậm chậm đứng lên, quay sang Nam Cung nói:

- Sư thúc, Quế biểu muội, chúng ta đứng lên đi!

Nam Cung đứng lên nga, Quế Nguyệt Hoa cũng vâng lời đứng lên, nhưng mặt vẫn lạnh như băng sương.

Kim Đại Quang nghiêm giọng nói:

- Kiếm pháp phái Nga My vang danh võ lâm, khi động thủ hãy hết sức thận trọng mới được!

Quế Nguyệt Hoa lặng thinh, chậm bước đi về phía hai đạo nhân, mái tóc dài trong tay vung lên nói:

- Hai vị hãy cùng xông lên đi!

Chiêu Nhân biến sắc mặt, tức giận nói:

- Cô nương khẩu khí to quá, bản đạo một mình xin lĩnh giáo vài chiêu trước rồi hãy hay.

Đoạn vung động trường kiếm, vừa định xuất thủ, Chiêu Hòa đã bước vội ra nói:

- Sư huynh, xin hãy lược trận cho tiểu đệ!

Vừa dứt lời trường kiếm đã quét ra, cản trước mặt Chiêu Nhân.

Quế Nguyệt Hoa lạnh lùng nhìn Chiêu Hòa nói:

- Ai xuất thủ cũng vậy thôi, nhưng hai người xuất thủ cùng lúc thì tốt hơn.

Chưa dứt lời người đã sấn tới, tóc dài quét ra, cùng lúc tấn công cả hai Chiêu Nhân và Chiêu Hòa.

Chiêu Hòa buông tiếng cười khẩy, trường kiếm với chiêu Lăng lý phiên thân (lộn người trong sóng), tung ra một chòm hoa kiếm, đón lấy chiêu công về phía Chiêu Nhân của Quế Nguyệt Hoa, đồng thời nói:

- Cô nương chớ khẩu khí quá lớn, nếu thắng được bản đạo hãy cùng tề sư huynh động thủ cũng chẳng muộn.

Trong khi nói, kiếm thế đã biến, liên tiếp công ra sáu chiêu.

Ngô Sương thấy vậy thấp giọng khen:

- Kiếm pháp Nga My quả danh bất hư truyền, đúng là tĩnh như núi non, động như nước chảy mây trôi, trước khi mình được Ninh sư bá truyền cho Truy Phong Thất Kiếm, nội mấy chiêu kiếm xuất thủ kia, mình đã không bì kịp rồi.

Chỉ thấy Quế Nguyệt Hoa vung động mái tóc dài, tiếng choang choảng vang lên liên hồi, đánh bạt hoàn toàn sáu chiêu kiếm của Chiêu Hòa.

Chiêu Hòa bỗng quát vang, không để cho Quế Nguyệt Hoa kịp phản công, trường kiếm trong tay đã nhanh nhẹn giành lấy tiên cơ, trong chớp mắt lại liên tục công ra bốn kiếm.

Bốn chiêu này nhanh và hung hiểm khôn tả, nhưng Quế Nguyệt Hoa vẫn không chút nao núng, vung động mái tóc dài trong tay đón đỡ.

Chiêu Nhân lớn tuổi hơn, thường đi lại trên giang hồ, dồi dào lịch duyệt, thấy vậy biết đã gặp kinh địch, bèn đằng hắng một tiếng thật mạnh, thấp giọng nói:

- Sư đệ, chớ nên nóng nảy!

Chiêu Hòa cũng nhận thấy mái tóc dài của Quế Nguyệt Hoa mỗi chiêu tung ra đều ngầm chứa một kinh lực âm nhu rất mạnh, khi va chạm đều đẩy bật thanh trường

kiếm của mình, giờ lại nghe sư huynh nhắc nhở, liền dẹp bỏ lòng kiêu căng khinh địch, trường kiếm bỗng chậm lại và vẻ mặt cũng trở nên nghiêm nghị, từ thế giành lấy tiên cơ tới tấp tấn công, thi triển Thiên Toàn Tứ Thập Bát Kiếm, một pho kiếm pháp của chính tông của phái Nga My.

Tuy kiếm thế chậm lại, nhưng thế công không chút suy giảm, chiêu này nối tiếp chiêu kia tung ra như trường giang đại hải, liên miên bất tận.

Quế Nguyệt Hoa trước sau vẫn giữ thế thủ, vung động mái tóc dài trong tay bảo vệ toàn thân, thoát nhanh thoát chậm theo kiếm thế của Chiêu Hòa đạo nhân, hơn ba mươi chiêu qua đi mà không một lần phản công.

Công Tôn Thiên Long thấy vậy chau mày thâm nhủ:

- Nữ nhân này xem chừng có ý cải tà quy chính, hiện tại không địch thật sự chỉ có Nam Cung và Kim Đại Quang, nếu để cho Chiêu Hòa đạo nhân giao thủ với y thị thế này, có lẽ hai ba trăm chiêu nữa cũng chẳng thể phân thắng bại, chúng ta đã đến đây khiêu chiến thì nên tốc chiến tốc quyết là hơn...

Đoạn vừa định phái cao thủ xuất chiến, bỗng nghe Chiêu Hòa đạo nhân cất tiếng huýt dài, kiếm pháp đột biến.

Thì ra Chiêu Hòa đạo nhân thấy giao thủ với Quế Nguyệt Hoa đã mấy mươi chiêu mà vẫn chưa phân được thắng bại, bất giác sốt ruột thâm nhủ:

- Phái Nga My hiện được võ lâm đồng đạo vinh xưng là một trong tam đại kiếm pháp, vậy mà mình giao thủ với một nữ lưu đã mấy mươi chiêu vẫn không sao thủ thắng, thật tổn hại đến uy vọng sư môn.

Nghĩ vậy, hào khí liền bùng dậy, trong tiếng huýt dài, kiếm pháp đột biến, bỗng chốc ánh kiếm rợp trời, phủ trùm toàn thân Quế Nguyệt Hoa.

Quần hào tuy đều biết kiếm pháp Nga My không kém hơn Võ Đang và Thanh Thành, nhưng người thật sự được chứng kiến không nhiều, giờ đây thấy Chiêu Hòa đạo nhân thần uy lâm liệt thi triển kiếm pháp độc môn thấy đều bất giác khen thầm:

- Quả đúng là thịnh danh ắt bất hư truyền!

Chiêu Nhân vừa thấy Chiêu Hòa thi triển Phục Ma Tam Kiếm lợi hại nhất trong Thiên Toàn Tứ Thập Bát Kiếm, bất giác cả kinh, định lên tiếng ngăn cản thì đã muộn, Chiêu Hòa chiêu thứ nhất Thiên vãng la ma đã xuất thủ, vọt người lên không, kiếm hóa ra một làn sáng bạc, phủ chụp thẳng xuống.

Quế Nguyệt Hoa buông tiếng cười khẩy, mái tóc dài trong tay vọt đưa lên bảo vệ đỉnh đầu, thẳng đứng đón tiếp chiêu kiếm Thiên vãng la ma của Chiêu Hòa đạo nhân.

Trong tiếng kim khí chạm nhau liên hồi, tiếng nói trong trẻo từ Quế Nguyệt Hoa vang lên:

- Kiếm pháp Nga My bất quá cũng chỉ có vậy, còn tuyệt chiêu gì hãy mau thi thử, thời gian có hạn, bốn cô nương bắt đầu hoàn thủ đây!

Chiêu Hòa đạo nhân nghe những lời khiêu khích của đối phương, lửa giận càng bốc cao, buông tiếng quát vang, chiêu thứ nhì Kim xử giáng ma đã xuất thủ, bóng kiếm rợp trời liền tức nhập lại thành một, hệt như tia chớp bổ thẳng vào Quế Nguyệt Hoa.

Bởi tự nãy giờ Quế Nguyệt Hoa vẫn luôn ngạnh tiếp kiếm chiêu của mình, nên Chiêu Hòa đạo nhân định ninh là chiêu công này đối phương cũng sẽ ngạnh tiếp, nào ngờ chỉ thấy Quế Nguyệt Hoa nghiêng người, lùi nhanh ra sau năm bước, không dám ngạnh tiếp chiêu Kim xử giáng ma này.

Chiêu Hòa đạo nhân một chiêu không trúng đích, bỗng tung mình lên không, vẫn giữ nguyên chiêu thức, lướt tới đuổi theo Quế Nguyệt Hoa.

Đó chính là điểm tinh ảo của Thiên Toàn Tứ Thập Bát Kiếm của phái Nga My, nếu đối phương không phá giải được thì chiêu kiếm sẽ từ hư hóa thực, toàn lực công tới, còn như đối phương chống đỡ được, chiêu kiếm cũng có thể từ thực hóa hư, biến thế chế địch.

Quế Nguyệt Hoa mắt thấy kiếm thế đối phương hung mãnh dị thường, cảm lẫn kiếm lao tới, bèn thâm nhủ:

- Nếu mình mà không đả thương người này, chắc chắn các người sẽ sinh nghi, còn như đả thương người này, e lại gây hiểu lầm đối với quần hào...

Do đó, nhất thời không biết nên xử lý thế nào, trong khi suy nghĩ thoáng phân thần, kiếm thế Chiêu Hòa đại nhân đã thừa cơ xông đến.

Trong lúc vội vàng, Quế Nguyệt Hoa đành vung động mái tóc dài trong tay, chệnh chếch quét ra chiêu Như phong tựa bể.

Chiêu Hòa cười khẩy quát:

- Buông tay!

Trường kiếm trong tay bỗng cất lên ba thước, đâm vào mạch môn cổ tay phải Quế Nguyệt Hoa.

Quế Nguyệt Hoa kinh hãi, không còn kịp hồi chiêu tự cứu nữa, đành phải buông tay ra.

Chiêu Hòa một chiêu đắc thủ, liền tức thừa cơ tới tấp tấn công, chớp mắt đã tung ra năm kiếm, khiến Quế Nguyệt Hoa một phen lúng túng.

Quế Nguyệt Hoa vị tử bảo bỗng buông tiếng quát vang, mái tóc dài quét mạnh, đón cản thế công của Chiêu Hòa, rồi thì xông thẳng vào trong bóng kiếm nhanh như tia chớp.

Chỉ thấy hai bóng người nhập vào rồi lách ra ngay, Quế Nguyệt Hoa cúi người, lùi sau hai bước rồi đứng yên, Chiêu Hòa đạo nhân đứng yên tại chỗ, không chút động dẩy.

Nhân Quả đại sư thấy vậy kinh hãi, quay sang Công Tôn Thiên Long khẽ nói:

- Có lẽ Chiêu Hòa đạo huynh đã thọ nội thương rồi!

Vừa dứt lời, bỗng thấy Chiêu Hòa đạo nhân nhân ngã ngửa ra sau...

Chiêu Nhân đạo nhân vội tung mình lướt tới, đưa tay đỡ lại, rồi bỗng lấy Chiêu Hòa đạo nhân tung mình lui ra tám thước.

Chú mắt nhìn, chỉ thấy Chiêu Hòa đạo nhân hai mắt trợn to, sắc mặt trắng bệch, chẳng nói chẳng rằng.

Chiêu Nhân đạo nhân chau mày khẽ hỏi:

- Sư đệ đã thọ nội thương phải không? Hãy dùng tâm pháp bổn môn vận khí điều tức mau!

Chiêu Hòa vẫn lặng thinh, không chút phản ứng.

Chiêu Nhân biết sư đệ đã thọ thương trầm trọng, vội lại nói:

- Sư đệ hãy mau dùng tâm pháp bổn môn vận khí điều tức, có nghe không?

Đồng thời tay phải vận tụ chân lực, đặt vào huyệt Nhân Môn của Chiêu Hòa, đôi mắt trợn to của Chiêu Hòa liền chớp động một cái.

Công Tôn Thiên Long bước vội đến hỏi:

- Lệnh sư đệ thọ thương nặng lắm không?

Chiêu Nhân khẽ thở dài một tiếng, thiếu não nói:

- Có lẽ không còn cứu chữa được nữa rồi!

Công Tôn Thiên Long rung động cõi lòng thâm nhủ:

- Y thị sử dụng võ công gì mà lợi hại thế này?

Song ngoài mặt vẫn vờ điềm tĩnh nói:

- Lệnh sư đệ công lực thâm hậu, dù thọ thương cũng không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng. Theo lão phu nhận thấy, có lẽ lệnh sư đệ đã trúng phải chưởng pháp âm hàn của đối phương.

Ngô Sương lúc này cũng đã đến nơi, vội lấy Trầm Thương Châu bỏ vào miệng Chiêu Hòa để hút hàn độc trong người.

Lát sau, Chiêu Hòa mở bừng mắt rồi ngồi dậy ngay.

Chiêu Nhân mừng rỡ, vội vòng tay thi lễ nói:

- Đa tạ Ngô thiếu hiệp đã cứu chữa cho!

Ngô Sương mỉm cười:

- Đều là người nhà với nhau, không nên khách sáo!

Nói xong, liền sải bước đi đến trước mặt Quế Nguyệt Hoa.

Quế Nguyệt Hoa thấy vậy, chau mày hỏi:

- Ngô đệ định động thủ với tỷ tỷ ư?

Ngô Sương lạnh lùng:

- Công tư phải phân biệt rõ ràng, nếu tỷ tỷ cải tà quy chính nhất định có thể tạo phúc cho vô lâm...

Quế Nguyệt Hoa vội truyền âm nói:

- Trên Chiêu Hồn Đài rất hung hiểm, nếu Ngô đệ ngửi thấy mùi thơm, phải tức khắc phong bế huyệt đạo, kéo trúng kịch độc, lúc ấy tỷ tỷ sẽ đưa Ngô đệ...

Ngô Sương vừa định nói, bỗng nghe một tiếng huýt lãnh lói vọng đến, chàng liền phóng mắt nhìn.

Quần hào hiện diện cũng bị kinh động bởi tiếng huýt kinh tâm động phách ấy, thảy đều đảo mắt nhìn quanh.

Khi dư âm tiếng huýt ấy sắp dứt, liền theo sau là tiếng nhạc hết sức bi thảm, cũng chẳng rõ do nhạc khí gì phát ra, nhưng âm thanh hết như tiếng gào thét rên la của mấy mươi nam nữ lão ấu đang bị đòn roi hành hạ.

Nhân Kính đại sư bỗng ngửa mặt cất tiếng hú dài, hết như rồng gầm vút tận mây xanh.

Công Tôn Thiên Long ngoảnh lại nhìn Nhân Kính đại sư nói:

- Chẳng lẽ Hỏa Dương lão quỷ sắp đến đây rồi!

Nhân Kính đại sư nhẹ gật đầu:

- Lão nạp dùng tiếng hú đáp lại, nếu là Hỏa Dương lão quỷ hẳn sẽ hồi âm ngay.

Tiếng nhạc vang lên một hồi, bỗng ngưng lặng, tiếp theo lại vang lên ba tiếng chuông dài.

Nam Cung bỗng mỉm cười cao giọng nói:

- Chư vị hãy chờ chốc lát, chuông kinh hồn đã trôi, gia sư sắp đến đây rồi...

Nam Cung vừa dứt lời, tiếng nhạc chói lọi quái dị lại vang lên.

- o O o -